

Sven van Egmond

Fotografie: Sven Scholten (svenscholten.com)

Sven van Egmond zoekt steun voor HUKAs.

Sven van Egmond studeerde geneeskunde in Leiden. In 2017 startte in Rotterdam zijn promotieonderzoek naar de huidkankerzorg in Nederland, belicht vanuit diverse perspectieven, waarop hij in maart 2021 promoveerde. Sinds januari 2021 werkt hij als post-doctoraal onderzoeker bij de afdeling Dermatologie van Stanford University in Californië, USA. Een kennismaking met een man die zichzelf typeert als een “stressloze, ambitieuze levensgenieter.”

Wat was vroeger uw grote toekomstfantasie?

“Ik had, en heb nog steeds, de toekomstfantasie om ooit als barista in de bergen van Italië een koffietentje te runnen. Lijkt mij heerlijk om de hele dag koffie te zetten (en drinken) en te kletsen met de gasten. Dit zou goed te combineren zijn met een nabijgelegen wijngaard en een wijnbar.”

Wat maakt voor u de combinatie dokter én onderzoeker zo aantrekkelijk? Waar gaat uw hart het meest naar uit?

“Als dokter heb je het voorrecht om mensen direct te kunnen helpen. Het nadeel is dat je steeds maar één persoon tegelijk kan helpen, waarbij je als onderzoeker een groter bereik hebt. Mijn hart gaat het meest uit naar de combinatie, maar als ik zou moeten kiezen, zou ik voor dokter gaan omdat dat de kern is van geneeskunde.”

U bent één van de oprichters van de Huidkankerstichting (HUKAs). Waarom is die stichting in het leven geroepen?

“Vanuit focusgroepen met patiënten met basaal- en plaveiselcelcarcinoom kwam naar voren dat er een behoefte was aan een patiëntenorganisatie voor deze grote groep patiënten. Achteraf merken we ook dat er een behoefte is vanuit de wetenschap. Steeds vaker wordt HUKAs gevraagd om een patiëntperspectief toe te voegen aan onderzoeksaanvragen, medicatie-beoordelingen en richtlijnen.”

Wat is uw rol daarin?

“Samen met Jaap Touw (huidkankerpatiënt) gingen we het avontuur aan. We hadden aanvankelijk beiden geen idee hoe je een patiëntenorganisatie opzet. Inmiddels zijn we hier een stuk wijzer in geworden en heeft HUKAs een solide basis met een mooie website en backoffice, en vindt HUKAs steeds meer haar plaats als een professionele patiëntenorganisatie. Ons eerste project, gericht op betere zonbescherming voor buitensporters, blijkt al zeer succesvol: In samenwerking met de Nederlandse Golf Federatie en L'Oréal worden dit jaar alle 260 golfbanen in Nederland voorzien van displays met La Roche-Posay zonnebrandcrèmes vergezeld van een uitgebreide campagne voor golfend Nederland!”

Wat is op dit moment het grootste probleem voor HUKAs, en hoe kunnen dermatologen de stichting vooruit helpen?

“Ons doel voor 2021 is meer bekendheid te creëren. Dermatologen kunnen een grote bijdrage leveren door hun

patiënten te wijzen op HUKAs, hierbij kunnen ze de zakkaartjes meegeven die we naar alle dermatologische centra stuurden.” Hij vervolgt: “Om in aanmerking te komen voor subsidie, moeten we voor 1 augustus 2021 een bestand hebben met 100 donateurs (minimaal 25 euro). Dermatologen en aios kunnen zelf uiteraard ook donateur worden via www.hukas.nl. Met behulp van die overheidssubsidie kunnen we de organisatie verder uitbouwen en professionaliseren.”

Wat is uw guilty pleasure?

Volmondig en vol overtuiging: “Een versgebakken frikandelbroodje.” Hiervoor mag men hem 's nachts wakker maken. Maar ook “een laserlichtshow installeren. Ik heb altijd al een fascinatie gehad voor lichten en lasers, en beheer nu een redelijke lichtinstallatie.”

Hebt u een motto?

“Mijn motto luidt: ‘Alles is geweldig!’ Overgenomen van een collega; door alles geweldig te vinden, wordt alles geweldig, of in ieder geval een stuk beter dan dat je erover klaagt.”

Terug naar de onderzoekersrol. Hoe kwam u in Stanford terecht?

“Een poosje geleden kwam ik op een congres in Berlijn in contact met prof. Linos, omdat haar onderzoek veel raakvlakken heeft met mijn onderzoek. Toen we opnieuw contact zochten met haar, bleek ze een plek en financiering te hebben voor een postdoc-positie, met een project wat op mijn lijf geschreven is.”

Wat gaat u daar doen als postdoc?

“Ik ga mij bezighouden met *active surveillance* van basaalcelcarcinomen. Er zijn veel kwetsbare ouderen met een korte levensverwachting bij wie men basaalcelcarcinomen nog altijd behandelt. Met name in Amerika, waar ze chirurgischer zijn ingesteld én defensiever behandelen, zorgt dit voor veel onnodige behandelingen. Deze groep patiënten heeft namelijk wel last van de excisie (nabloedingen, pijn, infecties, maar ook kosten en ziekenhuisbezoeken), terwijl ze mogelijk al aan andere oorzaken zouden overlijden voordat ze last zouden krijgen van hun basaalcelcarcinoom.”

Mogen we uw adres doorgeven aan alle dermatologen als een potentieel logeeraadres?

“Dat zou zeker gezellig zijn! Mijn landingsplek wordt wel een soort postdoc-studentenhuis (met 13 postdocs), wat voor mij ideaal is om een sociaal netwerk op te bouwen, maar voor de gemiddelde dermatoloog wellicht iets té chaotisch is.”

En als we daar toch zijn: wat mogen we niet missen in Stanford?

“Ik zou het ruim plannen. Uiteraard de zeer mooie natuurparken bezoeken! En afhankelijk van het seizoen kan er geskied worden op enkele uren rijden van Stanford. Maar een wandeling over de Golden Gate Bridge en een bezoek aan San Francisco mag natuurlijk niet ontbreken.”